

ощта да са опредѣли. Нека! ако пѣсъкътъ на живота ми са отсыпва, нека поне до послѣдното си зѣрно той бѣде свѣтлост! но ако са спасѣн, да, ако уцѣлѣн . . . остатъкътъ на сѣществуваніето ми са прѣдвѣщава лучезарно и чисто както лунната свѣтлина на вълнѣтъ. Падѣ голѣмата бездна, въ която най подиръ ще паднѣ, гледамъ свѣтливи почести, блаженство и сполуки; но какъ? И като ми са предсказватъ подиръ опасността толкози добрини, туй не е ли знакъ че опасността нема да ма наддѣлѣ? сърцето ми дума *надѣй са*, сърцето ми подсвача отъ радость за бѣдѣщето, дързнове-ніето му ми служи за най вѣрно предвѣщаніе. Ако е било предопредѣлено да умрѣ толкози нечакано и скоро, сѣкмата на смъртѣта щѣше да ма покрѣе, трѣбаше да ма мѣчи лединото предчувствіе на бѣдѣщето ми бѣдствіе, засмѣната вътрѣ въ мене душа ще искаше въ една мрачна меланхолія, ужаса и страха на Коцѣта, но тя са усмива и засмѣхката ѣ е знакъ на спасеніето ми.»

Слѣд този монологъ той са подигнѣ неволно отъ стола си и отида на рѣшетката отъ дѣто пакъ вни очи въ звѣздната твърдѣ. Когато лекото духанье на вѣтра му расхлаждаше челото, умѣтъ му са прибираще постепенно въ преднишното си спокойствіе и очитѣ му като са отведохъ отъ звѣздытъ, които една слѣд друга са възносяхъ въ небеснытъ храмини, наведохъ са неосѣтено къмъ пространството на земната повършина. Тъмны сѣ подигахъ въ млъчеливото пристанище стѣлновѣтъ на корабитѣ, и по сѣчката оиъзи околностъ на раскошествово и на труда млъчеше съвершено шумната глъчка на дени. Никаква свѣтлина, освѣнъ пѣкол звѣзды които тукъ тамъ блѣстяхъ и само изъ-подъ свода на пѣкой храмъ или на пѣкой колонада свѣтлината на лампадитѣ са бореше противъ близнявага свѣтлина на пробуждающата са Зора. Никакъвъ екъ не са чуваване отъ заспалы градъ, който плаване посрѣдъ шумната бури на разны и многояселены страсти. Неподвижны и студены потоцитѣ на живота покояхъ са виѣненъ отъ съны. Околчастытъ мраморнытъ стѣпала на циркъ, на който кржовидното очертаіе представѣше заспала балена, заключяхъ безкрайно пространство, отъ което са издигаше тънка мъгла която счеснѣта послѣ са разнасяше по клончастытъ на около мѣрвета. А Помнеа са виждаше тогасъ като градъ на мъртведы, тъкмо какътъ днѣсъ са представѣ предъ очитѣ на оудены пѣтникъ, седемнайсетъ вѣка подиръ страшното си разрошеніе. (а)

(а) Сиръ Валтеръ Скотъ като дошълъ първый пѣтъ съ Вилхемъ Гелли извикълъ, «градѣтъ на мъртвытъ!» туй е было единича му почти забѣлѣжка.